

Arrest

nr. 278 654 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. D'HAENENS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 september 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 september 2020 om internationale bescherming. Op 3 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtoun van etnische origine en ongeveer 24 jaar oud. U werd geboren in Kateli, een dorp gelegen in het district Ghanikhel (Shinwar) in de provincie Nangarhar. U ging naar school tot en met de zevende graad en moest nadien uw vader helpen met de landbouw op zijn velden. U hebt twee oudere zussen die gehuwd zijn en het huis verlaten hebben. Daarnaast hebt u nog drie jongere broers die nog thuis wonen.

In de maand asad van het jaar 1398 (juli/augustus 2019) was u op een avond rond elf uur uw vaders veld aan het irrigeren toen u aan de weg naast het kanaal iemand met een zaklamp zag. Ook zag u een persoon met een schop die aan het graven was op de weg en nog twee andere personen die rond hen stonden. Omdat er eerder al een explosie had plaatsgevonden langs diezelfde weg en er veel mensen passeerden om naar het ziekenhuis in Plesar te gaan, was u achterdochtig en besloot u de autoriteiten te verwittigen. Zoals alle dorpingen had u vroeger immers een nummer gekregen dat u kon bellen om de politie te informeren als u iets verdacht zou zien. U vertelde de persoon die uw oproep beantwoordde wat u had gezien, waarop hij u bedankte en u verder ging met het irrigeren van de velden. Ongeveer een uur later, toen u bijna klaar was met de irrigatie, kwamen er veiligheidstroepen toe die het gebied dat u aangeduid had omsingelden. Omdat uw beurtrol voor de irrigatie erop zat verliet u de velden en keerde u terug naar huis waar iedereen al lag te slapen. De volgende ochtend werd u als laatste wakker en vergat u volledig te vertellen wat u de vorige avond had gezien. Het was een gewone dag, u bleef een tijdje thuis en ging ook even bij de winkel van de buurman zitten. Later die namiddag kwam uw neef A. (...) die voor het leger werkt met verlof naar het dorp en ging u met hem mee naar zijn huis (het huis van uw paternale oom). Jullie aten er die avond samen en u bleef er ook logeren. Toen u de volgende dag weer naar huis ging vertelde uw vader u dat de avond voordien de Taliban u was komen zoeken bij uw thuis en hem op zijn schouder geslagen hadden. Uw vader vroeg of u iets gezegd of gedaan had waarop u hem vertelde dat u dat nummer gebeld had. Uw vader was enerzijds blij dat u dit had gedaan voor de veiligheid van de mensen, maar anderzijds bezorgd om wat de Taliban nu met u zou doen. Hij zei dat u thuis moest blijven en dat hij met de Maliks van het dorp zou gaan spreken om te zien wat zij konden doen. Vervolgens ging uw vader samen met de Maliks naar het districtscentrum om hulp te vragen. Daar kregen ze echter te horen dat het voor de overheid niet mogelijk was om u de hele nacht te beschermen, en dat jullie voor jullie zelf moesten zorgen. Toen uw vader in de late namiddag weer thuiskwam was hij teleurgesteld en zei hij dat u die avond weer naar het huis van uw paternale oom moest gaan, wat u ook deed. De volgende ochtend kwam uw vader eveneens naar het huis van uw oom, en vertelde hij dat de Taliban de vorige nacht een tweede keer naar uw thuis was gekomen. Deze keer deden ze uw vader niets, maar doorzochten ze wel opnieuw het huis en waarschuwden ze uw vader dat hij u naar hen moest brengen als u terugkwam. Uw vader en neef besloten dat het beter was voor u om te vertrekken, waarop uw neef een smokkelaar in Jalalabad die hij kende contacteerde. Vervolgens keerde u nog terug naar huis om afscheid te nemen van uw moeder en broers, waarna uw neef u naar Marko bazaar bracht en u van daaruit met publiek transport naar Jalalabad trok. Met de hulp van de smokkelaar reisde u verder naar Kaboel, van waaruit u per bus naar een voor u onbekende stad ging en de grens met Pakistan overstak. Via Pakistan reisde u verder door naar Iran en Turkije, waar u drieënhalve maand bleef tot u de grens met Griekenland over geraakte. Hierna reisde u snel verder naar Macedonië en Servië, waar u acht maanden diende te blijven omdat u geen geld meer had om uw reis verder te zetten. Nadat uw familie het nodige budget verzamelde reisde u uiteindelijk verder naar Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. In Frankrijk wilde u graag asiel aanvragen maar slaagde u er maar niet in om de diensten telefonisch te bereiken voor een afspraak, waarop enkele jongens voorstelden om naar België te gaan, hetgeen u ook deed. Op 1 september 2020 kwam u aan in België, en na een aanvraag via e-mail mocht u uiteindelijk op 17 september 2020 uw verzoek om internationale bescherming indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende originele documenten neer tijdens uw onderhoud bij het CGVS: een brief waarin de politie- en districtschef uw problemen bevestigen, een brief waarin de Maliks uw problemen bevestigen, uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, de taskara van uw vader, drie resultatenbladen van uw school, enkele doktersvoorschriften van uw moeder, twee certificaten van de Engelse taalcursus die u volgde in de bazaar van Ghani Khel, en de enveloppe waarin u deze documenten toegestuurd kreeg. Daarnaast legde u ook nog prints neer van foto's van uzelf en diverse familieleden in Ghani Khel, een foto van de bijeenkomst die ontstond toen uw vader over uw problemen met de Maliks ging spreken, alsook een foto van uw Afghaanse paspoort. Als laatste voegde u ook nog enkele Belgische attesten toe met betrekking tot gedane cursussen inburgering en vrijwilligerswerk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Taliban.

De voornaamste reden hiervoor is dat het door u geschetste verloop van gebeurtenissen bijzonder bedenkelijk en weinig overtuigend is. Zo verklaarde u onder meer dat u, nadat u die Talibanstrijders vanop uw velden zag graven aan de weg, naar de andere kant van uw veld ging ("waar zij mijn mobiel niet bij mij konden zien") om het nummer van de autoriteiten te bellen (CGVS p.18). Gevraagd wat u hierna nog zag, gezien u nadien gewoon verder ging met het irrigeren van uw velden, herhaalde en benadrukte u dat u naar de andere kant van uw veld ging en dat het van daar niet meer mogelijk was om deze Talibs te zien (CGVS p.19). Meer nog, u voegde hier zelfs aan toe dat u helemaal niet meer naar die kant van uw veld ging, en dat u bijgevolg niet weet of zij nog verder gingen met graven en hoe lang en wat er gebeurde (CGVS p.19). Het is dan ook erg vreemd dat u tegelijkertijd verklaarde dat u wél de autoriteiten zag toekomen, en dat u hun auto's wat verderop zag stoppen en dat zij hun lichten uitdeden (CGVS p.19). Een ander opmerkelijk gegeven is uw verklaring dat u die avond bij uw thuiskomst "gewoon ging slapen" en niemand vertelde over wat u net had gezien en dat u de autoriteiten had geïnformeerd (CGV p.20). Dat iedereen aan het slapen was acht het CGVS zeker niet onaannemelijk, toch blijft het bevreemdend dat u niemand inlichtte over wat u had gezien en gedaan, ook niet de volgende dag toen iedereen weer wakker was (CGVS p.20). De verklaringen dat u dit (de volgende dag) eenvoudigweg volledig vergat, dat u het niet zo serieus nam en niet wist dat het een groot probleem zou worden later (CGVS p.20), kunnen hierbij evenmin overtuigen. Indien u immers werkelijk enkele personen een mogelijke bom of mijn had zien plaatsen en hiervoor de moeite deed om de autoriteiten te verwittigen, iets wat u overigens naar eigen zeggen voor de allereerste keer deed (CGVS p.19), is het niet aannemelijk dat u hier helemaal niets over zou delen met familieleden, vrienden of andere personen die u vertrouwde, en al zeker niet dat dit zomaar "uit uw gedachten" zou gaan (CGVS p.21).

Voorts is het uiterst merkwaardig dat de Taliban de volgende avond naar uw huis kwam om u te zoeken, en dit terwijl u in het huis van uw neef A. (...) (de zoon van uw paternale oom) was, dat slechts op enkele minuten wandelen van uw eigen huis gelegen is. Dat de Taliban niet zou geweten hebben dat u zich eigenlijk in het huis van uw oom bevond, is weinig geloofwaardig, zeker indien zij wel wisten of ervan overtuigd waren die u degene was die hen de avond voordien had verraden bij de autoriteiten. Dat zij u evenmin kwamen zoeken bij deze oom (of bij andere familieleden) nadat zij vaststelden dat u die avond niet thuis was, is al even frappant. Indien de Taliban u werkelijk zocht en u wist wonen, mag er immers vanuit gegaan worden dat zij ook uw familieleden zouden weten wonen. Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden naast het gegeven dat uw vader na het bezoek van de Taliban gewoon wachtte tot u de volgende ochtend weer naar huis kwam, en u dus niet eerder verwittigde over de komst van de Taliban. Niet alleen liet hij u hiermee een onnodig risico lopen om nog gezien of opgemerkt te worden door de Taliban of andere dorpelingen wanneer u weer naar huis zou komen, ook liet hij hiermee mogelijks kostbare tijd verloren gaan. Daarenboven stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken: "De volgende ochtend zijn we naar het districtshuis gegaan om te zeggen dat ik problemen had met de Taliban en dat ik hulp nodig had" (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u echter dat uw vader naar het districtscentrum ging samen met twee Maliks van het dorp (CGVS p.16, 22), en liet u duidelijk verstaan dat u gewoon thuisbleef (CGVS p.22). Gevraagd met wie uw vader en de Maliks precies spraken in het districtscentrum moest u overigens het antwoord opvallend schuldig blijven (CGVS p.22), wat eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook het verloop van de gebeurtenissen nadat uw vader met de Maliks naar het districtscentrum ging kan allesbehalve overtuigen.

Zo stelde u immers dat u die avond opnieuw naar het huis van uw paternale oom ging, en dat de Taliban u die avond zowaar opnieuw kwam zoeken bij uw eigen huis (CGVS p.16, 22). Dat de Taliban u die avond opnieuw bij uw thuis kwam zoeken terwijl u opnieuw naar uw oom was gegaan, en dat de Taliban u niet bij deze oom noch elders kwam zoeken, is (net zoals eerder reeds werd aangehaald) wederom bijzonder

ongeloofwaardig. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat u verklaarde dat uw neef A. (...) (de zoon van uw paternale oom in wiens huis u zich verstopte) op dat ogenblik voor het leger werkte en net naar huis was gekomen met verlof (CGVS p.36), een situatie die op zich al een risico inhield. Meer nog, ook uw paternale oom (de vader van A. (...)) werkte volgens u vroeger verschillende jaren als commandant voor het Afghaanse leger (CGVS p.10), en kon bijgevolg zeker op de radar van de Taliban staan. Het is dan ook enigszins bedenkelijk dat uw vader u naar het huis van deze oom en neef stuurde, en bijvoorbeeld niet naar een ander familielid of een andere kennis of vertrouweling. Volgens uw verklaringen hebt u immers ook nog een paternale tante die in uw dorp woont, alsook drie maternale ooms (CGVS p.11), waardoor uw netwerk er zeker een stuk uitgebreider is dan deze éne oom. Daarbij bracht uzelf andersom deze oom en neef, die beiden banden hadden met de Afghaanse autoriteiten, mogelijks eveneens in gevaar door u er voor de Taliban te gaan verschuilen, waardoor het bijzonder vreemd is dat u er niet voor koos om elders naartoe te gaan, of uw vader hier op zijn minst attent op maakte. Helemaal frappant is echter het gegeven dat uw vader de ochtend na het tweede bezoek van de Taliban zelf nog naar het huis van uw oom zou gekomen zijn om u hierover te informeren (CGVS p.23), een actie waarmee hij de Taliban eigenlijk nota bene naar u, en aldus ook naar uw oom en uw neef, toe leidde. Dat uw vader niet op een andere, minder zichtbare, manier met u probeerde te communiceren, is weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven wederom.

Tot slot is het noemenswaardig dat u ook nog terug naar huis keerde samen met uw vader nadat hij u bij uw oom kwam inlichten over het tweede bezoek van de Taliban aan uw huis, en dit om afscheid te nemen van uw moeder (CGVS p.23). Het houdt immers weinig steek dat u, die de Taliban zou verraden hebben bij de autoriteiten in verband met het plaatsen van een explosief en die reeds twee maal thuis gezocht werd door diezelfde Taliban, nog naar huis zou terugkeren (en met andere woorden een ernstig risico zou lopen) voor een eenvoudig afscheid, of dat dit afscheid niet op een andere manier kon gebeuren. Dat dit afscheid volgens u daarenboven nog één of twee uren duurde (CGVS p.24) is al helemaal merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder op de helling. Daarnaast stelde u dat de Taliban de avond van uw vertrek maar liefst nog een derde keer naar uw huis kwam om u te zoeken (CGVS p.17, 26), wat eveneens bedenkelijk is. Indien de Taliban er immers werkelijk dermate op gebrand was om u te vatten, is het niet aannemelijk dat zij op de door u beschreven wijze te werk zouden zijn gegaan. Ook uw verklaring dat uw neef u vertelde dat de Taliban nog steeds in het dorp naar u vragen (CGVS p.26), kan om diezelfde reden niet overtuigen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet beïnvloeden. Uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, de taskara van uw vader, de drie resultatenbladen van uw school, de doktersvoorschriften van uw moeder, de certificaten in verband met de taal cursus Engels die u volgde, de enveloppe waarin u deze documenten toegestuurd kreeg en de foto van uw Afghaanse paspoort, kunnen immers louter uw identiteit, nationaliteit en herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de diverse foto's van uzelf en familieleden in uw dorp, Kateli, of in het district (Ghanikhel / Shinwar), daar zij op geen enkele manier de door u aangehaalde problemen met de Taliban kunnen bewijzen. De enige foto die, volgens u, rechtstreeks gerelateerd is aan uw problemen met de Taliban, is de foto waarop een bijeenkomst van mannen te zien is en die volgens u genomen werd toen uw vader met de Maliks ging spreken en dorpelingen zich verzamelden om jullie te steunen (CGVS p.15). Het CGVS wenst echter op te merken dat op deze foto verschillende mensen (breed) lachend afgebeeld staan, wat eerder de indruk geeft van een luchtigere bijeenkomst dan uw vader die uw problemen met de Taliban ging aankaarten bij de Maliks. Daarenboven is het tenminste bijzonder bevreemdend te noemen dat er zich spontaan een dergelijke groep supporters zou gevormd hebben in het gastenhuis van één van deze Maliks toen uw vader dit probleem ging bespreken, en dat deze zaak niet een beetje meer privé zou gehouden zijn. Hoe dan ook kunnen foto's eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn en zelfs in scène gezet zijn of bewerkt zijn. Foto's hebben bijgevolg slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Wat de brieven van de politie- en districtschef alsook de Maliks of dorpschoude betreft – waarin zij uw problemen met de Taliban bevestigen – dient voorts opgemerkt te worden dat deze ten eerste onvermijdelijk een sterk gesolliciteerd karakter daar deze op uw vraag werden opgesteld in het kader van uw asielaanvraag, en dit overigens na uw aankomst in België oftewel meer dan een jaar na de zogenoemde feiten (CGVS p.14). Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd in de blauwe map 'landeninformatie') dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen

worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De attesten met betrekking tot de cursussen die u volgde in België en uw vrijwilligerswerk kunnen tot slot geen rol spelen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om na te gaan of er in uw hoofde ten aanzien van uw thuisland sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er "zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon ais gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de Taliban. Initieel richtte de Taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de Taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende Taliban. In de loop van juni versnelde de Taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de Taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de Taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de Taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de Taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag Talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de Taliban was, werd volgens de Taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de Taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de Taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn.

Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio getet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ghanikhel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat do humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van net willekeurige geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Betreffende de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

*“Overwegende dat verwerende partij geen geloof hecht aan de problemen die verzoekende partij gekend heeft met de Taliban en waardoor verzoekende partij niet naar Afghanistan kan terugkeren;
Dat verwerende partij, onder andere, stelt dat verzoekende partij zich naar de andere kant van het veld had begeven en dat het van daaruit niet meer mogelijk was om de Talibs te zien, waaruit verwerende partij lijkt af te leiden dat het bevreemdend is dat verzoekende partij dan wél de autoriteiten zag toekomen;
Dat dit echter niet hoeft te verbazen aangezien verzoekende partij duidelijk gesteld heeft dat de autoriteiten hun wagens verderop parkeren, op een plaats die nog wel zichtbaar was voor verzoekende partij (zie gehoorverslag CGVS, p. 19):*

“(…)”

Dat verwerende partij vervolgens stelt (stuk 1, p. 2):

“(…)”;

Dat verwerende partij vooreerst op geen enkele wijze hardmaakt dat het logisch zou zijn dat de Taliban zou geweten hebben dat verzoekende partij zich bij haar oom bevond. Dit is een louter blote bewering van verwerende partij die nergens ook maar enigszins steun vindt;

Dat verzoekende partij immers duidelijk verklaard had dat de Taliban aan haar vader hadden gezegd dat zij over informatie beschikten dat verzoekende partij op dat moment het veld aan het irrigeren was (gehoorverslag CGVS, p. 21);

Dat het bijgevolg niet onlogisch is dat de Taliban navraag deden naar wie er op dat precieze moment dat precieze veld aan het bewateren was en zo bij verzoekende partij uitkwamen, doch niet noodzakelijk zich verder informeerde naar de verblijfplaatsen van andere familieleden;

Dat verwerende partij bijgevolg niet gevolgd kan worden waar zij steil dat men ervan uit mag gaan dat de Taliban de familieleden van verzoekende partij wist wonen, aangezien zij dit niet kan aantonen;

Dat verwerende partij ook de beslissing van de vader van verzoekende partij om haar nogmaals naar het huis van de paternale oom en neef te sturen hekelt;

Dat verzoekende partij dit kan verklaren door te stellen dat haar vader nu éénmaal enkel vertrouwen had in deze paternale oom om hem de veiligheid van diens zoon toe te vertrouwen;

Dat verwerende partij stelt dat het noemenswaardig is dat verzoekende partij naar huis terugkeerde om afscheid te nemen van haar moeder;

Dat verzoekende partij wenst te wijzen op het feit dat het huis van de paternale oom bij wie zij verbleef op slechts 4 minuten stappen verwijderd lag (gehoorverslag CGVS, p. 21);

Dat verzoekende partij bovendien duidelijk gesteld had dat de Taliban enkel 's nachts actief was en de regio overdag onder controle van de overheid was (gehoorverslag CGVS, p. 11):

"(...)"

Dat verzoekende partij het hierom betrekkelijk veilig achtte om kortstondig afscheid te nemen van haar moeder, goed wetende dat het hoogstwaarschijnlijk was dat zij elkaar voor een langere periode niet meer zouden zien, misschien zelfs nooit meer;

Dat dit feit de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijgevolg niet op een helling zet;

Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen;

Dat verzoekende partij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele repercussies van de Taliban."

In hoofdorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan in 2019 verliet en in België aankwam op 1 september 2020. Hij stelt dat de Taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", een "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hij "hedentendage ook naar Westerse muziek" luistert. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de Taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker "algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden". Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde 'besmeft' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden, aldus verzoeker, die vervolgens citeert uit de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, uit het rapport "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek" van Nansen van oktober 2021 en uit de "Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report" van EASO van januari 2022, waaruit (onder meer) zou blijken dat de belofte van de Taliban dat mensen hun dagelijkse leven konden hervatten niet volledig nageleefd wordt waardoor er geen garantie bestaat dat hij niet aan vervolging zal onderworpen worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker citeert in dit verband tevens uit het rapport "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban" van U.K. Home Office van februari 2022, het thematisch rapport "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »" van OSAR van 26 maart 2021 en de "COI Query Response Afghanistan" van EASO van 2 september 2020. Verzoeker voegt hieraan toe dat Afghaanse jongeren ook problemen ondervinden in de Afghaanse maatschappij wanneer zij terug keren naar Afghanistan en citeert ter staving hiervan naar het rapport "Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees"" van Asylas van augustus 2017. Uit het "Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms" van EASO van december 2017 blijkt volgens verzoeker "dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken" en dat de burens in feite toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt dit rapport volgens verzoeker uit "dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is" en wordt erin "uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen". Verzoeker stelt vervolgens dat in het reeds eerder vermelde rapport van OSAR van 26 maart 2021 "wordt verwezen naar EASO en gesteld dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland moeilijkheden kunnen ondervinden met opnieuw te integreren in de Afghaanse maatschappij", waarna hij passages uit dit rapport citeert. Verzoeker acht dit risico des te groter

aangezien de Taliban ondertussen de controle over Afghanistan hebben en bijgevolg ook het maatschappelijke leven in een zekere mate bepalen. Bovendien wordt in voornoemd rapport van OSAR gesteld *“dat alle repatrianten er impliciet van verdacht worden zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen”*, aldus verzoeker die vervolgens nog uitgebreid citeert uit dit rapport. Verzoeker wijst erop dat in dit rapport van OSAR voorts wordt *“gesteld dat, ten tijde van voordat de Taliban de volledige controle verwierven, er slechts een beperkt onderscheid te maken viel tussen personen die afkomstig waren van rurale gebieden en deze van stedelijke gebieden, waardoor de oorspronkelijke regio van herkomst van ondergeschikt belang is”*, waarna hij wederom een passage uit dit rapport citeert. Verzoeker meent dat *“(m)en kan verwachten dat de situatie, nu dat de Taliban de controle heeft over vrijwel het gehele Afghaanse grondgebied, verslechterd is op dit niveau en er problemen zijn op het gehele Afghaanse grondgebied voor personen die als “verwesterd” beschouwd worden”* en wijst erop dat volgens voornoemd rapport van OSAR personen die gerepatriëerd werden naar Afghanistan na een verblijf in Europa werden onderworpen aan geweld. Verzoeker benadrukt dat dit gevolg van geweld niet alleen voorspelbaar was, maar dat het ook gebeurde binnen een zéér korte periode na terugkeer, waarna hij opnieuw citeert uit het reeds genoemde rapport van OSAR. Bovendien komt het geweld in de meeste gevallen van de burens, waarbij er geen belang wordt gehecht aan de eventuele garanties die de achtergebleven familie stelt, aldus verzoeker, die andermaal een passage citeert uit het voornoemde rapport van OSAR, evenals een passage uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020.

Verzoeker besluit wat betreft de problematiek van verwestering als volgt:

“Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.

Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.

De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.”

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Hij verwijst hierbij (onder meer) naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR van december 2011 en meent dat hetzelfde geldt voor het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen, aldus verzoeker, die op basis van het *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2002, waaruit hij citeert, meent dat dit voldoende is om de drempel van vervolging te bereiken. Voorts acht verzoeker *“geloofwaardigheid op zich geen voorwaarde om aanspraak te maken op een erkenning als vluchteling”*, waarbij hij zich baseert op de *“Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van Nansen van september 2021. Verzoeker besluit hierbij:

“Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.

Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich met volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.³²

Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaans grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er de controle uitoefenen (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.

Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Verdrag van Genève elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban en Da'esh geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven heeft, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon en verwijst en citeert ter zake naar wat hierover gesteld wordt in het hiervoor reeds aangehaalde rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen.

Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de preciaire socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de adjunct-commissaris niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Wat betreft het schrikbewind van de taliban, laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden, waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had, en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert. Daarnaast citeert hij uit het meer recente rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij besluit daaruit als volgt:

“Deze informatie toont niet alleen aan dat de Taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia, waarbij er ernstige risico's bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de Taliban niet in staat is om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is.

Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten.

Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de Taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden heeft opgevoerd.³⁷

Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de Taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de Taliban zelf (die reeds in het verleden uitvoerig geëtaleerd werden en indruisen tegen het internationale recht).

Alleen al omwille van deze reden past het om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*.

Verzoeker wijst erop dat Afghanistan momenteel geconfronteerd wordt met een hongersnood die zijn weerga niet kent en dat de Verenigde Naties in een verklaring van 11 januari 2022 opriepen tot bijstand aan Afghanistan. De helft van de bevolking – ongeveer 23 miljoen mensen – zou te kampen hebben met voedselonzekeerheid en niet over voldoende voedsel beschikken, en 8,7 miljoen mensen zouden met de hongerdood worden bedreigd. Ook zou uit het onderzoek van het World Food Programme (WFP) blijken dat slechts 2% van de Afghaanse bevolking voldoende eet. Een op de twee kinderen onder de vijf jaar zou ondervoed zijn en elk moment kunnen sterven als er geen hulp komt. Volgens het WFP zou de piekwinter in Afghanistan deze toch al ernstige crisis nog verergeren. Verzoeker citeert vervolgens uit een verklaring van *“de Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator”* van 15 maart 2022. Hij wijst er verder op dat volgens het WFP het land op de rand van een economische ineenstorting staat en de acute ondervoeding in 25 van de 34 provincies boven de urgentiedrempel ligt en naar verwachting zal verergeren. Sinds januari 2022 stierf 1 op de 10 pasgeboren kinderen, een toename die vermoedelijk wordt verergerd door de verergerende ondervoeding, honger gerelateerde ziekten en de ineenstorting van de gezondheidszorgsector, aldus verzoeker, die ter staving daarvan citeert uit het rapport *“Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis”* van Human Rights Watch van 17 maart 2022. Verzoeker stelt dat deze humanitaire crisis de afgelopen jaren alleen maar toegenomen is, dat het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd is, dat Afghanistan het grootste aantal mensen ter wereld heeft dat in een noodsituatie niet over voedsel kan beschikken en dit aantal het afgelopen jaar aanzienlijk is gestegen en dat gezinnen zelfs begonnen zijn met het verkopen van hun kinderen, om op die wijze voedsel te kunnen kopen voor de rest van het gezin. Na de machtsovername door de Taliban hebben miljoenen dollars aan gederfde inkomsten, de hoge prijzen, de stopzetting van de hulpverlening, een liquiditeitscrisis en kastekorten veroorzaakt door voormalige donorlanden, met name de Verenigde Staten, een groot deel van de bevolking beroofd van de toegang tot voedsel, water, onderdak en gezondheidszorg, aldus verzoeker, die besluit dat de Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met exponentiële armoede en economische achteruitgang.

Over de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis laat verzoeker het volgende gelden: *“De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken, en de ernst van de huidige crisis wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren.*

De geografie van Afghanistan is niet erg bevorderlijk voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd en het land is sterk afhankelijk van complexe irrigatiesystemen. Tientallen jaren van oorlog en invasie hebben de onafhankelijkheid van Afghanistan op voedselgebied ernstig ondermijnd. Tijdens de Sovjetbezetting bijvoorbeeld maakte de bezetter gebruik van de vernietiging van landbouwvoorzieningen (met name de vernietiging van irrigatiestructuren, maar ook van de routes voor het vervoer van voedsel)⁵² om de verzetshaarden tegen de bezetting te ontmoedigen.⁵³

Het aanhoudende geweld in Afghanistan in de afgelopen decennia heeft ook geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waar de ontheemden zich opeengepakt hebben, waardoor het vermogen van het land om voedsel te produceren nog verder is afgenomen.⁵⁴ De opengelaten velden werden massaal omgezet in papaverteelt, en de afhankelijkheid van de papaverboeren werd in stand gehouden door de drugshandelaren, zodat zij verstrikt raakten in de teelt.⁵⁵ Tussen 2001 en 2021 is de actieradius voor de papaverteelt verdrievoudigd.⁵⁶

De voedselonzekeerheid in Afghanistan is dan ook een reeds lang bestaand probleem.

Jarenlang, vóór de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering van internationale hulp en zag zij misbruik ervan door de vingers. De corruptie in Afghanistan was endemisch en de miljarden aan humanitaire hulp droegen er niet toe bij dat het land zelfvoorzienend werd, maar kwamen ten goede aan corrupte rijke Afghanen.⁵⁷

Na de val van de regering van Ashraf Ghani schakelden veel boeren over op de meer winstgevende papaverteelt, die door de Taliban getolereerd werd⁵⁸, waardoor de voedselonzekeerheid nog verder toenam. Hoewel de Taliban beloofd hebben om de opiumteelt te beëindigen, is het onduidelijk of dit ook werkelijk zal gebeuren.⁵⁹

Het belangrijkste is dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort.⁶⁰ De vroegere donorlanden willen geen zaken doen met de Taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de Taliban weigeren concessies te doen, vooral op het gebied van de rechten van de vrouw, die zouden helpen om de situatie te deblokken.⁶¹

Momenteel is Afghanistan niet in staat om het hoofd te bieden aan de droogte wegens het gebrek aan infrastructuur om het gebrek aan neerslag te compenseren en wegens de rechtstreekse gevolgen van de weigering van de Taliban om hun internationale verplichtingen te aanvaarden, d.w.z. de opschorting van de internationale financiële hulp, de bevroering van de deviezenreserves van het land en het stopzetten van de humanitaire hulp.⁶²

Uit de standpunten die de Taliban op vele nationale en internationale conferenties hebben ingenomen, blijkt zelfs dat zij geen plan hebben om de armoede te bestrijden, en dat internationale erkenning het enige is waaraan zij op dit moment denken.⁶³

In dit verband persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpelingen hen te voeden.⁶⁴

Het beleid van de Taliban ontnemt de meeste vrouwen ook hun baan, die vaak de enige bron van inkomsten voor het gezin was.⁶⁵

Vrouwen in sectoren waar ze nog wel kunnen werken (gezondheidszorg, onderwijs), krijgen hun salaris niet uitbetaald vanwege de financiële crisis. Dit is ook te wijten aan het feit dat deze sectoren gefinancierd werden door buitenlandse donoren wier hulp is stopgezet.⁶⁶

De combinatie van deze elementen heeft geleid tot de huidige hongersnood.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van vastberaden acties van specifieke actoren."

Voorts meent verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Hij licht dit in zijn verzoekschrift als volgt toe:

"Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bij verschillende gelegenheden geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige socio-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het Hof heeft bijvoorbeeld geoordeeld dat de socio-economische situatie van de Grieks-Cypriotische gemeenschap in Noord-Cyprus of die van de Roma in Roemenië voldeden aan het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst.⁶⁷⁶⁸ In beide gevallen waren de aangetroffen levensomstandigheden hetzij het gevolg van een discriminerende behandeling van een bepaalde bevolkingsgroep⁶⁹, hetzij van maatregelen van de autoriteiten.⁷⁰

In een situatie waarin een staat onverschillig blijft tegenover een situatie van armoede, kan er volgens het Hof sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM, mits de behandeling die het gevolg is van deze onverschilligheid een bepaalde graad van ernst bereikt.⁷¹

Het Hof heeft ook een positieve verplichting voor de lidstaten erkend om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van socio-economische omstandigheden te voorkomen, hoewel socio-economische rechten niet rechtstreeks door het EVRM worden gewaarborgd.⁷² Terwijl het Hof in de zaak *Pancenکو v. Latvia* niet van mening was dat de resulterende situatie het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst bereikt had, erkent zij wel het beginsel indien het niveau van ernst bereikt is.

Het is in de zaak *MSS tegen Griekenland en België* dat het Hof dit beginsel werkelijk zal toepassen, vermits de situatie waarin de asielzoekers zich in Griekenland bevonden bijzonder ernstig was, aangezien zij niet konden voorzien in hun meest elementaire behoeften, voortdurend moesten vrezen voor geweld of diefstal, en geen uitzicht hadden op verbetering van hun situatie.⁷³

Het Hof heeft ook verduidelijkt dat het feit dat een groot aantal mensen het doelwit is van de betrokken behandeling, niet in de weg staat aan de toepassing van artikel 3 EVRM, zolang het risico maar voldoende concreet en waarschijnlijk is.⁷⁴

In dit arrest veroordeelt het Hof niet alleen Griekenland wegens de schending van het Verdrag met betrekking tot asielzoekers op zijn grondgebied, maar ook België omdat het een asielzoeker naar

Griekenland had teruggestuurd. Het gaat hier om de positieve verplichting van de lidstaten om een persoon niet terug te zenden naar een land waar een ernstig risico bestaat op schending van het Verdrag, wat later door het Hof werd herhaald in de zaak Sufi en Elimi tegen het Verenigd Koninkrijk.⁷⁵

Om aan zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 3 EVRM te voldoen, moet een lidstaat van het Verdrag derhalve rekening houden met het risico op een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst.⁷⁶ In zijn arrest in de zaak SHH tegen het Verenigd Koninkrijk heeft het Hof verduidelijkt dat het er niet om gaat het verdrag op te leggen aan niet-lidstaten, maar alleen om een lidstaat te verbieden een persoon die onder zijn toezicht staat, terug te zenden naar een staat waar hij een behandeling riskeert die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.⁷⁷

Volgens M. MAES was het Hof aanvankelijk terughoudend met de toepassing van artikel 3 EVRM op de terugkeer naar een land waar de socio-economische en humanitaire omstandigheden problematisch zijn, maar heeft het dit idee geleidelijk aanvaard waarbij het een onderscheid maakt tussen twee situaties.⁷⁸

Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn.⁷⁹ Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.⁸⁰

Maar bepaalde levensomstandigheden kunnen wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest M.S.S.⁸¹

In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld wordt en die volledig afhankelijk is van overheidssteun: asielzoekers.⁸²

De draagwijdte van het arrest M.S.S. beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, dat betrekking heeft op de humanitaire crisis in Somalië, was het Hof namelijk van oordeel dat het feit dat de droogte tot de humanitaire crisis heeft bijgedragen, niet volstaat om de directe en indirecte verantwoordelijkheid van de partijen bij het conflict uit te sluiten. Zij wijst er met name op dat de terroristische groepering Al Shabaab, die een deel van Somalië in handen heeft gekregen, humanitaire organisaties de toegang heeft geweigerd, waardoor de levensomstandigheden van de door haar gecontroleerde bevolkingsgroepen nog verder zijn verslechterd.⁸³

Gezien de verantwoordelijkheid van de actoren achtte het Hof het beter de redenering in M.S.S. toe te passen dan die van N. tegen het Verenigd Koninkrijk, en te analyseren in hoeverre verzoekers in hun basisbehoeften kunnen voorzien, en wat de vooruitzichten zijn op verbetering op korte termijn. Zij constateerde een schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij wees op het feit dat de helft van de bevolking voor voedsel afhankelijk was van humanitaire hulp, en dat de humanitaire hulp uit verschillende gebieden was teruggetrokken.

De humanitaire crisis trof een kwart van de Somalische bevolking en dreigde op te lopen tot een derde.⁸⁴ Het Hof verklaart dus uitdrukkelijk dat de voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM vereiste ernstdrempel lager is wanneer de humanitaire crisis in een land het – zelfs gedeeltelijke, rechtstreekse of indirecte – gevolg is van een conflict.

Enkele maanden later werd het Hof in de zaak Hussein tegen Zweden verzocht zich te buigen over de levensomstandigheden in Afghanistan, dat ook door een gewapend conflict werd geteisterd. In dit arrest volgde het Hof een wezenlijk andere, en tamelijk onduidelijke, redenering, waarbij het overwoog dat hoewel socio-economische en humanitaire overwegingen van essentieel belang zijn bij de kwestie van gedwongen terugkeer naar een specifieke regio van het land van herkomst, deze overwegingen niet noodzakelijkerwijs van invloed zijn op het risico op schending van artikel 3 van het EVRM in deze regio's.⁸⁵ Een verklaring voor dit op het eerste gezicht tegenstrijdige standpunt is te vinden in het latere arrest SHH tegen VK, waarin het Hof uitlegt dat de situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met die in Somalië. Het Hof legt uit dat de humanitaire crisis in Afghanistan weliswaar ook het gevolg was van een aanslepend conflict, maar dat er in Afghanistan nog steeds staatsstructuren bestonden, zij benadrukte dat de hoofdstad Kaboel onder controle stond van de regering en niet van islamitische opstandelingen zoals Mogadishu en Centraal-Somalië, en zij onderstreepte tenslotte de belangrijke aanwezigheid van humanitaire hulp in Afghanistan op dat moment. Het Hof wees tevens op de inspanningen die de Afghaanse autoriteiten hadden geleverd om de bevolking te beschermen, hoewel de resultaten ontoereikend bleven.⁸⁶

Het Hof greep dus niet terug naar de in de zaken Sufi en Elmi ontwikkelde rechtspraak, maar was van oordeel dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was.

Enkele maanden na de val van de Afghaanse regering lijkt de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011, en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 EVRM heeft gebaseerd, zijn ook thans in Afghanistan aanwezig, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert."

Verzoeker meent verder dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood en licht dit als volgt toe:

"In het internationale recht correspondeert artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn⁸⁷ met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 EVRM: "(...)". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet door artikel 48/4, b) van de wet van 15 december 1980.

M. MAES onderstreepte dat de werkingssfeer van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn beperkt is tot onmenselijke en vernederende behandeling door de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren⁸⁸: "(...)" Om een beroep te kunnen doen op artikel 15 b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het derhalve noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de socio-economische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) heeft de contouren van artikel 15 b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt in zijn arrest M'Bodj (HvJEU, 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13):

"(...)"

De parallel met het arrest N tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is treffend:

"(...)"⁸⁹

(Vrije vertaling: (...)).

In de eerste plaats zij erop gewezen dat het arrest M'Bodj betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden. Voor deze specifieke situatie heeft het Hof de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg.

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken.

Subsidiaire bescherming is alleen van toepassing wanneer de gevreesde behandeling geen vervolging is in de zin van het Verdrag van Genève. Elke onmenselijke of vernederende behandeling op grond van "ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" maakt immers vervolging uit die moet leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming de verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid geen opzettelijke handeling van de kant van deze actoren, zonder welke artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsovername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel.

In tegenstelling tot het "Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan" van verwerende partij moet men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan."

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

"De achtergebleven familie van verzoekende partij heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien.

Zij bezitten weliswaar hun eigen landbouwgronden, doch het voedsel dat deze opbrengen is amper voldoende om hen van eten te voorzien, waardoor zij honger lijden.

Bovendien is er niet genoeg voedsel over om te kunnen fungeren als bron van inkomsten, waardoor de familie in financiële problemen zit.

Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terecht komen in een uiterst precare situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften."

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat *“UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft”*. Hij stelt ook dat het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 *“eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind”*. Hij betoogt verder dat *“er informatie beschikbaar is die aantoont dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”* en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport *“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”* van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport *“Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022, de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February”* van ACLED van 17 februari 2022 en de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan”* van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Da’esh en achtergebleven IED’s en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)”* van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, *“stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da’esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren om de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten”*.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico’s die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en voegt hij toe dat volgens het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als *“rijk”* beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In haar nota met opmerkingen refereert verwerende partij aan de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 en aan het artikel *“Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück”* uit Kronen Zeitung van 30 augustus 2021.

2.2.3. Op 5 september 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2017, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022.

2.2.4. In een op 7 september 2022 neergelegde aanvullende nota laat verzoeker gelden dat hij acht dagen geleden te horen heeft gekregen dat zijn jongere broer en paternale oom dood werden teruggevonden nadat ze een dag eerder waren meegenomen door de taliban. De taliban zouden voorheen ook al twee keer zijn langs geweest bij zijn ouders en daarbij gevraagd hebben waar verzoeker zich bevond.

Verzoeker stelt tevens dat ondertussen zijn tweede broer spoorloos verdwenen is. Verzoeker meent dat deze informatie bijkomend aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast gaat verzoeker in deze aanvullende nota in op (i) de nota met opmerkingen die het CGVS op 27 april 2022 aan de Raad overmaakte, waarbij hij (onder meer) refereert aan het *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2022, op (ii) de interpretatie van de beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap, waarbij hij (onder meer) refereert aan het rapport *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van Nansen van 23 juni 2022, op (iii) de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij (onder meer) refereert aan het rapport *“UN releases report on human rights in Afghanistan since the Taliban takeover”* van UNAMA van 20 juli 2020, de *“Regional overview: South Asia and Afghanistan 21-27 May 2022”* van ACLED en het *“Statement by Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett, concluding his visit to Kabul and Balk hand Kandahar provinces carried out from 15 to 26 May 2022 (reduction in armed fighting and civilian casualties since August 2021; deterioration of the human rights situation; humanitarian and economic crisis)”* van OHCHR van 26 mei 2022, en op (iv) de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, waarbij hij (onder meer) refereert aan de *“Regional overview: South Asia and Afghanistan 16 April 2022-22 April 2022”* van ACLED, de *“Regional overview: South Asia and Afghanistan 7 May 2022-13 May 2022”* van ACLED en de *“Regional overview: South Asia and Afghanistan 21 May 2022-27 May 2022”* van ACLED.

2.2.5. Op 9 september 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 8 september 2022.

2.2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een fotokopie van tien foto's van de begrafenis van zijn oom en broer (stuk 1) en van een brief van de dorpsouderen, met vertaling (stuk 2), neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt daar er geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde problemen met de taliban, nu (i) het door hem geschetste verloop van gebeurtenissen bijzonder bedenkelijk en weinig overtuigend is, (ii) het uiterst merkwaardig is dat de taliban de volgende avond naar zijn huis kwamen om hem te zoeken, terwijl hij in het huis van de zoon van zijn paternale oom was, dat slechts op enkele minuten wandelen van zijn eigen huis gelegen is, (iii) er ook vraagtekens geplaatst kunnen worden naast het gegeven dat zijn vader na het bezoek van de taliban gewoon wachtte tot hij de volgende ochtend weer naar huis kwam, en hem dus niet eerder verwittigde over de komst van de taliban, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie er naar het districtscentrum ging en hij het antwoord moest schuldig blijven op de vraag met wie daar werd gesproken, (v) ook het verloop van de gebeurtenissen nadat zijn vader met de Maliks naar het districtscentrum ging allesbehalve kan overtuigen en (vi) de documenten die hij neerlegde ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming deze appreciatie niet kunnen beïnvloeden, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veeleer het resultaat blijkt van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen gedood te worden door de taliban. Zijn problemen zouden zijn begonnen in juli of augustus 2019, toen hij op een avond rond 23 uur het veld van zijn vader aan het irrigeren was en aan de weg naast het kanaal iemand met een zaklamp, iemand met een schop die aan het graven was op de weg en twee andere personen die errond stonden zag en hij uit achterdocht de autoriteiten verwittigde. Ongeveer een uur later zouden er veiligheidstroepen zijn toegekomen die het gebied dat hij aangeduid had omsingelden. Verzoeker zou de velden hebben verlaten en terug naar huis zijn gegaan. Hij zou niets van dit voorval verteld hebben en de volgende dag met zijn neef A., die voor het leger werkt en met verlof was teruggekeerd, naar het huis van zijn paternale oom zijn gegaan en daar zijn blijven logeren. Toen hij de volgende dag weer naar huis ging, zou zijn vader hem verteld hebben dat de taliban verzoeker de avond voordien thuis waren komen zoeken en hem op zijn schouder geslagen hadden. Verzoeker zou zijn vader dan hebben verteld dat hij de autoriteiten gebeld had. Zijn vader zou bezorgd zijn geweest en gezegd hebben dat verzoeker thuis moest blijven en dat hij met de Maliks van het dorp zou gaan spreken om te zien wat zij konden doen. Vervolgens zou zijn vader samen met de Maliks naar het districtscentrum zijn gegaan om hulp te vragen en daar te horen hebben gekregen dat het voor de overheid niet mogelijk was om verzoeker de hele nacht

te beschermen en dat zij voor zichzelf moesten zorgen. Toen zijn vader in de late namiddag weer thuiskwam zou hij verzoeker gezegd hebben dat hij die avond weer naar het huis van zijn paternale oom moest gaan. De volgende ochtend zou verzoekers vader naar het huis van verzoekers oom zijn gekomen en verteld hebben dat de taliban de vorige nacht een tweede keer naar zijn thuis waren gekomen. Ze zouden verzoekers vader deze keer niets gedaan hebben, maar wel opnieuw het huis hebben doorzocht en hem gewaarschuwd hebben dat hij verzoeker naar hen moest brengen als hij terugkwam. Verzoekers vader en neef zouden dan besloten hebben dat het beter was voor verzoeker om te vertrekken, waarop verzoekers neef een smokkelaar in Jalalabad zou hebben gecontacteerd. Vervolgens zou verzoeker nog zijn teruggekeerd naar huis om afscheid te nemen van zijn moeder en broers en daarna zijn land hebben verlaten.

In zijn op 7 september 2022 neergelegde aanvullende nota laat verzoeker nog gelden dat hij acht dagen geleden te horen heeft gekregen dat zijn jongere broer en paternale oom dood werden teruggevonden nadat ze een dag eerder waren meegenomen door de taliban.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze het door verzoeker geschetste verloop van gebeurtenissen bijzonder bedenkelijk en weinig overtuigend acht. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente toelichting:

"(...) Een ander opmerkelijk gegeven is uw verklaring dat u die avond bij uw thuiskomst "gewoon ging slapen" en niemand vertelde over wat u net had gezien en dat u de autoriteiten had geïnformeerd (CGV p.20). Dat iedereen aan het slapen was acht het CGVS zeker niet onaannemelijk, toch blijft het bevreemdend dat u niemand inlichtte over wat u had gezien en gedaan, ook niet de volgende dag toen iedereen weer wakker was (CGVS p.20). De verklaringen dat u dit (de volgende dag) eenvoudigweg volledig vergat, dat u het niet zo serieus nam en niet wist dat het een groot probleem zou worden later (CGVS p.20), kunnen hierbij evenmin overtuigen. Indien u immers werkelijk enkele personen een mogelijke bom of mijn had zien plaatsen en hiervoor de moeite deed om de autoriteiten te verwittigen, iets wat u overigens naar eigen zeggen voor de allereerste keer deed (CGVS p.19), is het niet aannemelijk dat u hier helemaal niets over zou delen met familieleden, vrienden of andere personen die u vertrouwde, en al zeker niet dat dit zomaar "uit uw gedachten" zou gaan (CGVS p.21).

(...)

Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden naast het gegeven dat uw vader na het bezoek van de Taliban gewoon wachtte tot u de volgende ochtend weer naar huis kwam, en u dus niet eerder verwittigde over de komst van de Taliban.

Niet alleen liet hij u hiermee een onnodig risico lopen om nog gezien of opgemerkt te worden door de Taliban of andere dorpelingen wanneer u weer naar huis zou komen, ook liet hij hiermee mogelijks kostbare tijd verloren gaan. Daarenboven stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken: "De volgende ochtend zijn we naar het districtshuis gegaan om te zeggen dat ik problemen had met de Taliban en dat ik hulp nodig had" (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u echter dat uw vader naar het districtscentrum ging samen met twee Maliks van het dorp (CGVS p.16, 22), en liet u duidelijk verstaan dat u gewoon thuisbleef (CGVS p.22). Gevraagd met wie uw vader en de Maliks precies spraken in het districtscentrum moest u overigens het antwoord opvallend schuldig blijven (CGVS p.22), wat eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemeoid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"Voorts is het uiterst merkwaardig dat de Taliban de volgende avond naar uw huis kwam om u te zoeken, en dit terwijl u in het huis van uw neef A. (...) (de zoon van uw paternale oom) was, dat slechts op enkele minuten wandelen van uw eigen huis gelegen is. Dat de Taliban niet zou geweten hebben dat u zich eigenlijk in het huis van uw oom bevond, is weinig geloofwaardig, zeker indien zij wel wisten of ervan overtuigd waren die u degene was die hen de avond voordien had verraden bij de autoriteiten. Dat zij u evenmin kwamen zoeken bij deze oom (of bij andere familieleden) nadat zij vaststelden dat u die avond niet thuis was, is al even frappant. Indien de Taliban u werkelijk zocht en u wist wonen, mag er immers vanuit gegaan worden dat zij ook uw familieleden zouden weten wonen.

(...)

Ook het verloop van de gebeurtenissen nadat uw vader met de Maliks naar het districtscentrum ging kan allesbehalve overtuigen. Zo stelde u immers dat u die avond opnieuw naar het huis van uw paternale oom

ging, en dat de Taliban u die avond zowaar opnieuw kwam zoeken bij uw eigen huis (CGVS p.16, 22). Dat de Taliban u die avond opnieuw bij uw thuis kwam zoeken terwijl u opnieuw naar uw oom was gegaan, en dat de Taliban u niet bij deze oom noch elders kwam zoeken, is (net zoals eerder reeds werd aangehaald) wederom bijzonder ongeloofwaardig. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat u verklaarde dat uw neef A. (...) (de zoon van uw paternale oom in wiens huis u zich verstopte) op dat ogenblik voor het leger werkte en net naar huis was gekomen met verlof (CGVS p.36), een situatie die op zich al een risico inhield. Meer nog, ook uw paternale oom (de vader van A. (...)) werkte volgens u vroeger verschillende jaren als commandant voor het Afghaanse leger (CGVS p.10), en kon bijgevolg zeker op de radar van de Taliban staan. Het is dan ook enigszins bedenkelijk dat uw vader u naar het huis van deze oom en neef stuurde, en bijvoorbeeld niet naar een ander familielid of een andere kennis of vertrouweling. Volgens uw verklaringen hebt u immers ook nog een paternale tante die in uw dorp woont, alsook drie maternale ooms (CGVS p.11), waardoor uw netwerk er zeker een stuk uitgebreider is dan deze éne oom. Daarbij bracht uzelf andersom deze oom en neef, die beiden banden hadden met de Afghaanse autoriteiten, mogelijks eveneens in gevaar door u er voor de Taliban te gaan verschuilen, waardoor het bijzonder vreemd is dat u er niet voor koos om elders naartoe te gaan, of uw vader hier op zijn minst attent op maakte. Helemaal frappant is echter het gegeven dat uw vader de ochtend na het tweede bezoek van de Taliban zelf nog naar het huis van uw oom zou gekomen zijn om u hierover te informeren (CGVS p.23), een actie waarmee hij de Taliban eigenlijk nota bene naar u, en aldus ook naar uw oom en uw neef, toe leidde. Dat uw vader niet op een andere, minder zichtbare, manier met u probeerde te communiceren, is weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven wederom. Tot slot is het noemenswaardig dat u ook nog terug naar huis keerde samen met uw vader nadat hij u bij uw oom kwam inlichten over het tweede bezoek van de Taliban aan uw huis, en dit om afscheid te nemen van uw moeder (CGVS p.23). Het houdt immers weinig steek dat u, die de Taliban zou verraden hebben bij de autoriteiten in verband met het plaatsen van een explosief en die reeds twee maal thuis gezocht werd door diezelfde Taliban, nog naar huis zou terugkeren (en met andere woorden een ernstig risico zou lopen) voor een eenvoudig afscheid, of dat dit afscheid niet op een andere manier kon gebeuren. Dat dit afscheid volgens u daarenboven nog één of twee uren duurde (CGVS p.24) is al helemaal merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling. Daarnaast stelde u dat de Taliban de avond van uw vertrek maar liefst nog een derde keer naar uw huis kwam om u te zoeken (CGVS p.17, 26), wat eveneens bedenkelijk is. Indien de Taliban er immers werkelijk dermate op gebrand was om u te vatten, is het niet aannemelijk dat zij op de door u beschreven wijze te werk zouden zijn gegaan. Ook uw verklaring dat uw neef u vertelde dat de Taliban nog steeds in het dorp naar u vragen (CGVS p.26), kan om diezelfde reden niet overtuigen."

Ook de Raad acht het weinig aannemelijk dat de taliban, indien zij verzoeker daadwerkelijk wilden vinden en bestraffen omdat hij hen bij de autoriteiten had verklikt, enkel zouden nagaan waar verzoeker en zijn vader woonden, doch wanneer zij verzoeker niet bij zijn vader aantreffen niet verder zouden nagaan of verzoeker familie had in de buurt waar hij zich zou kunnen schuil houden. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan een dergelijke handelwijze niet onlogisch te vinden, doch slaagt er daarbij niet in te overtuigen.

Ook acht de Raad het volstrekt niet aannemelijk dat verzoekers vader verzoeker de avond nadat de taliban bij hem thuis waren langs geweest om verzoeker te zoeken naar het huis van zijn paternale oom en neef stuurde om zich schuil te houden. Verzoeker verklaarde immers dat zijn neef op dat ogenblik voor het leger werkte en net naar huis was gekomen met verlof en dat zijn paternale oom vroeger verschillende jaren als commandant voor het Afghaanse leger heeft gewerkt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 16), zodat het niet ondenkbeeldig is dat deze op de radar staan van de taliban en het een risicovolle oplossing was om verzoeker daar te laten verschuilen. Bovendien was deze woonst vlakbij verzoekers woning gelegen, zodat de taliban niet ver moesten zoeken om hem alsnog te vinden. Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat zijn "vader nu éénmaal enkel vertrouwen had in deze paternale oom om hem de veiligheid van diens zoon toe te vertrouwen" betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en kan bovendien niet overtuigen. Verzoeker licht allerm minst toe waarom andere familieleden of kennissen onvoldoende betrouwbaar waren om hem enkele dagen te huisvesten en waarom het net wel betrouwbaar was om hem te huisvesten bij zijn paternale oom, die door zijn verleden als commandant bij het leger en de aanwezigheid van zijn zoon die bij het leger werkt ook zelf een risico loopt op vervolging door de taliban.

Waar verzoeker er ter verklaring van zijn afscheid van zijn moeder nog op wijst dat het huis van zijn paternale oom op slechts vier minuten stappen verwijderd lag en dat de taliban enkel 's nachts actief waren en de regio overdag onder controle van de overheid was, zodat hij het betrekkelijk veilig achtte om

kortstondig afscheid te nemen van zijn moeder, goed wetende dat het hoogstwaarschijnlijk was dat zij elkaar voor een langere periode of misschien zelfs nooit meer zouden zien, gaat hij eraan voorbij dat dit desalniettemin een risico vormde, zo niet voor dat moment zelf, dan wel voor zijn vader en moeder achteraf, 's nachts, wanneer de taliban terug de controle in het dorp hadden. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Door zich verder nog louter te beperken tot het poneren van een vrees om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele repercussies van de taliban en het volharden in zijn verklaringen, blijft verzoeker in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, de taskara van uw vader, de drie resultatenbladen van uw school, de doktersvoorschriften van uw moeder, de certificaten in verband met de taal cursus Engels die u volgde, de enveloppe waarin u deze documenten toegestuurd kreeg en de foto van uw Afghaanse paspoort, kunnen immers louter uw identiteit, nationaliteit en herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de diverse foto's van uzelf en familieleden in uw dorp, Kateli, of in het district (Ghanikhel / Shinwar), daar zij op geen enkele manier de door u aangehaalde problemen met de Taliban kunnen bewijzen. De enige foto die, volgens u, rechtstreeks gerelateerd is aan uw problemen met de Taliban, is de foto waarop een bijeenkomst van mannen te zien is en die volgens u genomen werd toen uw vader met de Maliks ging spreken en dorpelingen zich verzamelden om jullie te steunen (CGVS p.15). Het CGVS wenst echter op te merken dat op deze foto verschillende mensen (breed) lachend afgebeeld staan, wat eerder de indruk geeft van een luchtigere bijeenkomst dan uw vader die uw problemen met de Taliban ging aankaarten bij de Maliks. Daarenboven is het tenminste bijzonder bevreemdend te noemen dat er zich spontaan een dergelijke groep supporters zou gevormd hebben in het gastenhuis van één van deze Maliks toen uw vader dit probleem ging bespreken, en dat deze zaak niet een beetje meer privé zou gehouden zijn. Hoe dan ook kunnen foto's eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn en zelfs in scène gezet zijn of bewerkt zijn.

Foto's hebben bijgevolg slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Wat de brieven van de politie- en districtschef alsook de Maliks of dorpshoofden betreft – waarin zij uw problemen met de Taliban bevestigen – dient voorts opgemerkt te worden dat deze ten eerste onvermijdelijk een sterk gesolliciteerd karakter daar deze op uw vraag werden opgesteld in het kader van uw asielprocedure, en dit overigens na uw aankomst in België oftewel meer dan een jaar na de zogenoemde feiten (CGVS p.14). Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd in de blauwe map 'landeninformatie') dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De attesten met betrekking tot de cursussen die u volgde in België en uw vrijwilligerswerk kunnen tot slot geen rol spelen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om na te gaan of er in uw hoofde ten aanzien van uw thuisland sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voorgaande overwegingen volstaan om vast te stellen dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij hen zou hebben verklikt bij de autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat het door verzoeker voorgehouden overlijden van zijn oom en jongere broer en de verdwijning van zijn andere broer met deze problemen verband houden. Daarbij komt dat verzoeker deze overlijdens en deze verdwijning niet aantoot met bewijskrachtige stukken. Op de foto's waarvan

verzoeker ter terechtzitting fotokopieën neerlegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), zijn een bijeenkomst van mannen (waarschijnlijk een begrafenisceremonie), mannen in en rondom een kuil en twee lijken te zien. Het is echter niet duidelijk wie de (dode) mannen op deze foto's zijn, noch waar en wanneer deze foto's genomen werden. Zo al zou worden aangenomen dat de lijken die op deze foto's prijken de oom en jongere broer van verzoeker toebehoren, dan nog kan uit deze foto's niet blijken in welke omstandigheden zij om het leven zijn gekomen. Wat betreft de fotokopie van een brief van de dorpsoudsten (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), stelt de Raad vast dat dit stuk niet gedateerd is, dat het een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit niet te controleren is en dat het weinig aannemelijk is dat de dorpsoudsten na de machtsovername door de taliban in een officieel document zouden attesteren dat de taliban verantwoordelijk zijn. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de brief van de dorpsoudsten die verzoeker ter staving van de overlijdens van zijn oom en jongere broer en van de verdwijning van zijn andere broer voorlegde. Bovendien geeft verzoeker weinig uitleg over deze overlijdens en verdwijning.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten al dan niet verband houden met het Verdrag van Genève op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging en religie is in het licht van zijn ongeloofwaardige verklaringen *in casu* niet relevant.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het gegeven dat hij in 2019 Afghanistan verliet en op 1 september 2020 in België aankwam en dat de taliban ondertussen in Afghanistan de macht gegrepen hebben, waardoor hij bijkomend vreest om beschouwd te worden als een "*afvallige*", een "*niet-gelovige*", "*geen goede moslim*", *et cetera*. Zijn vrees heeft volgens hem eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen te gedragen en kleden en ook naar Westerse muziek luistert, zodat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van 'verwestering' of 'europeanisering' kadert. Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan stelt verzoeker gezien te kunnen worden als zijnde '*besmet*' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin een risico te lopen om vervolgd te worden.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

In zijn verzoekschrift refereert verzoeker aan de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, aan het rapport "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" van Nansen van oktober 2021, aan de "*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*" van U.K. Home Office van februari 2022, aan het thematisch rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*" van OSAR van 26 maart 2021, aan de "*COI Query Response Afghanistan*" van EASO van 2 september 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees"*" van Asylus van augustus 2017 en aan het "*Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*" van EASO van december 2017. In haar aanvullende nota van 5 september 2022 refereert verwerende partij aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Key socio-*

economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022. Verzoeker refereert in zijn aanvullende nota van 7 september 2022 aan het “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2022.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesities*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban-codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale

gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als

vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen beweert verzoeker dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden en dat hij "*hedentendage ook naar Westerse muziek*" luistert. Hij laat evenwel na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog van verzoeker over "*het schrikbewind*" van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtredenen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de Taliban omdat hij hen zou hebben verklikt bij de autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”*

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('*predominantly*') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet

meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij laat gelden dat zijn achtergebleven familie momenteel enorm veel problemen heeft om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien, nu hun eigen landbouwgronden amper voldoende voedsel opbrengen om hen van eten te voorzien, laat staan dat er genoeg voedsel over zou zijn om te kunnen fungeren als bron van inkomsten. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 7 september 2022 nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van

Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden

opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovendien, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Met zijn verwijzing in zijn aanvullende nota van 7 september 2022 naar recente informatie van ACLED waaruit blijkt dat er na het indienen van zijn verzoekschrift in de provincie Nangarhar een aantal veiligheidsincidenten zijn voorgevallen en dat hierbij wel degelijk burgerslachtoffers te betreuren vielen werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rekening gehouden.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 7 september 2022 nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor

de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. D. DE BRUYN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS